

Scénář k rozhlasové reportáži

Příběh paní, která zažila nálety

Příběh zpracovaly Apolena Matrasová a Rebeka Nečasová ze ZŠ Univerzum

Paní Hedvika Stránská, rozená Blafková, byla věrná sokolka. Vyrůstala v pražské průmyslové čtvrti Vysočany. Do školy začala chodit v roce 1940, tedy těsně po vypuknutí druhé světové války. A zažila tam i nálety na Vysočany.

„Ta první třída ještě byla klidná, v tom 40., ale pak začaly ty nálety. Když začali přípravu, tak to jsme museli buďto, když jsem byla doma, do sklepa, anebo když jsme byli na ulici jsme museli rychle utíkat domů.“

Kryty v domech byly upravené uhelné sklepy, ve kterých byly lavice na sezení. Tyto skryše používali i při nočních náletech.

„No a když byly ty nálety v noci, což bylo teda strašný, teď bylo zatemněno, nebylo nikde vidět, nesměla být ani skulinka, to chodily kontroly.“

Ve škole ale nálety vypadaly jinak.

„Když byla jenom příprava, tak my, co jsme bydleli u školy, tak nás pustili, ale když byl hlášený přímý nálet už na Prahu, tak to nás ze školy už nepustili, to jsme šli do toho krytu.“

25. března 1945 paní Stránská se svou rodinou mířila z kostela domů. Krásný slunečný den nevěstil nic zlého až do chvíle, než začaly houkat sirény. Zpočátku tomu nevěnovali pozornost a klidně pokračovali v cestě, po chvíli ale slyšeli zvláštní zvuk a podívali se na oblohu...

„Dun, dun, dun, dun, takový zvuk to dávalo. To bylo, když letěly bombardéry, protože byly těžký. Když letěly nějaký ty, tak to jenom hvízdlo. A ty letěly v takzvaných svazích, říkali tomu svaz.“

Po návratu domů chtěli zjistit, co se děje. Šli se podívat k oknu a tatínek na ni zavolal.

„Tak tatka můj se vyklonil z okna a povídá mi: Podej mi dalekohled! Tak jsem mu ho podala. No, a tak jsem za ním vletěla do toho okna. A jak jsem zvedla, byl to blok baráků nahoru. Tak oni takhle nad námi krásně letěli asi šest v tom útvaru. A jinej svaz letěl z druhé strany a v tom momentě, co já vlezla do toho okna, že jsem je viděla, tak pustili bomby.“

A ty měly ničivé následky.

„No, protože ty Vysočany, no vlastně to vzala Libeň. Bylo štěstí, že už zřejmě neviděli, oni by bývali asi jeli po Kolbence. Odněsly to Vysočany, jak je náměstí OSN.“

Když se první rány utišily, běžela paní Stránská s rodinou do krytu, kde je už očekávali jejich sousedé. Po skončení náletů v domech netekla voda a nešla elektřina. Policie obcházela domácnosti a informovala o tom, co se děje.

„No byl to takovej, byl to hroznej pocit, ne nechtěla bych to zažít, takovej ten pocit takový bezmocnosti.“

Je třeba si uvědomit, že to, jak teď žijeme, není samozřejmé. Musíme si vážit lidí, jako je paní Stránská za to, jak je milá, emočně silná a ochotná vyprávět svůj příběh. I přes to, že toto období pro ni nebylo nejsnazší. Taky bychom se měli poučit z chyb historie, aby se už nikdy nemusely opakovat.